

היסטוריה ב "בלק-אאוט"

מאת: ברונובסקי יורם
תאריך: 05/01/2001

פרשת הקרב על טנטורה, שעד החלטת בית המשפט ובעקבותיה התנצלות ההיסטוריון תדי כ"ץ, היתה מכונה, במשך קרוב לשנה, בשם פרשת הטבח בטנטורה, מכניסה ממד חדש לרוויזיה המקיפה, והדרושה כל כך, של ההיסטוריה הציונית-הישראלית בכלל, ול"היסטוריה החדשה" בכלל. הממד הוא פוסט-מודרניסטי מובהק, והוא מבוסס על אי-לכידותה של האישיות, ובתוך זה אישיות ההיסטוריון. כלומר: כל אחד הוא בעל אישיות אחדות, בקומך אינך אותו האדם שהיית בשוכבך, לפעמים אתה חושב כך ולפעמים אחרת, ומהי האישיות האמיתית שלך - מהי האמת בכלל - הרי זו שאלה לא לגמרי לעניין. הכל תלוי בכל כך הרבה גורמים, ובעיקר במצבך הגופני.

למשל, כשאתה, ההיסטוריון, סובל מ"בלק-אאוט", אך טבעי הוא שנשכחת ממך התיזה המרכזית שלך, ואתה מוותר עליה, ומתנצל בפני אלה שהיא גרמה להם עוול. כשאתה יוצא מן הבלק-אאוט, זה עניין אחר. אתה חוזר לתיזה, או לאו דווקא.

דוד גלבוץ עשה חסד עם המתעניינים הנבוכים העוקבים אחרי הפולמוס המרתק למדי בפרשת התביעה שהגישו לוחמי חטיבת אלכסנדרוני המהוללת, או לחלופין, רוצחי הערבים לשעבר, בעת כיבוש הכפר טנטורה במלחמת העצמאות - וכינס באולפן "תיק תקשורת" (ערוץ 2, שבת, 12:00) את הדמויות הראשיות בדרמה הפוסט-מודרניסטית הזאת.

בראש ובראשונה מדובר בהיסטוריון, באיש שקיבל תואר מאסטר בעד מחקר בנושא הקרב, או הטבח, של ערביי טנטורה, הוא תדי כ"ץ. מראיתו של ההיסטוריון מרשימה בהחלט, מראית של ספן זקן, זאבים אמיתי. או גם קיבוצניק. והנה בקיבוצים זה רווח במיוחד, הנוהג היפה הזה, שאיש מבוגר שעסק כל ימיו בעבודות לא-אקדמיות מחליט להיות איש אקדמיה בשנותיו הבוגרות. ובאמת, כ"ץ הוא קיבוצניק, מאלה שבגיל מאוחר יחסית החליטו לרכוש השכלה גבוהה וקיבלו תואר אקדמי.

ועם זאת, דבר-מה נוגע ללב בשיגו-ושיחו מעביר לצופה מסר לא אקדמי, משהו חובבני ואיך להגיד? קיבוצניקי חביב כזה. כ"ץ מספר לנו על תולדות ההתנצלות שלו על מחקרו, התנצלות שבאה בשעה של בלק אאוט - מסוג אלה הפוקדים אותם לא-פעם מאז לקה באירוע מוחי, שגם עליו הוא מספר לנו בהרחבה הראויה. ואכן, בהיסטוריה הפוסט-מודרניסטית זה החשוב מכל: מצבו, הנפשי והבריאותי בכלל, של ההיסטוריון-החוקר. בזה תלוי בעצם הכל, והמאסטר תדי כ"ץ החביב מדגים טיעון זה בלא כחל וסרק. כל אחד וההיסטוריה שלו - וכל אחד הוא הרי הרבה אנשים, ואינך יכול להיכנס לאותו נהר פעמיים, כפי שטען פילוסוף יווני אחד. אפילו לא לים בחוף טנטורה. בוויכוח שיתף גלבוץ גם את אמציה עמרמי, איש חטיבת אלכסנדרוני, שתבע

את עלבון החטיבה המהוללת, וגם הוא טיפוס מושלם בסוגו של לוחם ותיק העשוי ללא חת. גם העיתונאי הצעיר איש "מעריב", אמיר גילת, שיחק היטב את תפקידו: העיתונאי שאינו היסטוריון בעצמו והוא "מחפש כותרת", מעל לכל כותרת, ועם זאת "עושה את עבודתו נאמנה". מכאן שתי הכותרות של שני מאמריו בנושא זה: "הטבח בטנטורה" (לפני שנה) ו"הקרב על טנטורה" (זה לא כבר). והאמת על מה שהתחולל בטנטורה? היא, ככל הנראה, לא תיוודע לעולם, מרוב סיבוך פוסט-מודרניסטי ואקדמי-חיפאי. נשאר רק ההשערה, המבוססת על תהילתה של חטיבת אלכסנדרוני, שהכל התנהל שם, בעת כיבוש הכפר, בג'נטלמניות מופתית ומוחלטת, בלי טענות ומענות, ובוודאי בלי צעקות. וכמובן, ומעל לכל, בלי יריות לתוך ההמון המכונס על החוף היפה של טנטורה. אלא אם כן זה היה אחרת... אבל במקרה כזה, אני מתנצל מראש, שהרי בדיוק התחיל לכאוב לי הראש.